

Sygn. akt II Ko 227/22

o.2.WYROK

o.2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Adam Barczak

Protokolant: st. sekr. sąd. R. B.

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Piotra Miszczaka

po rozpoznaniu w dniach 03 stycznia 2023 r., 22 lutego 2023 r.

sprawy z **wniosku J. D. i in.**

z wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie

O R Z E K A

I. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2099) ustala na 100.000 zł. (sto tysięcy złotych) kwotę należnego zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z wykonania wobec C. K. (1) s. W., ur. (...) w T. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. (Sygn. akt Sr.295/47), którym skazano wymienionego na karę 5 lat więzienia i w którym to postępowaniu był pozbawiony wolności od dnia 18 listopada 1946 r. do dnia 31 maja 1947 r. i zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców J. D., D. L., B. D. i R. K. (1) kwoty po 25.000 zł. (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2099) ustala na 18.345,22 zł. (osiemnaście tysięcy trzysta czterdzieści pięć zł. i 22 gr.) kwotę należnego odszkodowania wynikającą z wykonania wobec C. K. (1) s. W., ur. (...) w T. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. (Sygn. akt Sr.295/47), którym skazano wymienionego na karę 5 lat więzienia i w którym to postępowaniu był pozbawiony wolności od dnia 18 listopada 1946 r. do dnia 31 maja 1947 r. i zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców J. D., D. L., B. D. i R. K. (1) kwoty po 4.586,30 zł. (cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt sześć zł. i 30 gr.) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

III. w pozostałej części wniosek oddala;

IV. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. i § 11 ust. 6 i § 15 ust. 3 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zmian) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz każdego z wnioskodawców kwotę 720 zł. (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w związku ustanowieniem pełnomocnika;

V. na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2099) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz (...)	Sygnatura akt	II Ko 227/22
1. WNIOSKODAWCA		
1. J. D. 2. D. L. 3. B. D., 4. R. K. (1)		
1. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
	<p>Łącznie 54.112,06 zł. (po 13.528,01 zł. na rzecz każdego z wnioskodawców) tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez ojca wnioskodawców C. K. (1) w związku z prowadzonym wobec niego postępowaniem karnym zakończonym wydaniem i wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. Sygn. akt Sr. 285/47, na mocy którego wymieniony został pozbawiony wolności w okresie od 18 listopada 1974 r. do dnia 31 maja 1947 r. i utracił możliwość wykonywania pracy zarobkowej i prowadzenia gospodarstwa rolnego (z czego wynikła szkoda w wysokości 41.944,14 zł.) oraz utracił kwotę 1023 zł. zarekwirowaną w toku przeszukania mieszkania w dniu 18 listopada 1946 r. (po zwaloryzowaniu 12.167,92 zł.)</p>	<p>ustawowe, od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty</p>

2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
1.	Łącznie 1.271435,26 zł. (po 317.858,81 zł. na rzecz każdego z wnioskodawców) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez ojca wnioskodawców C. K. (1) w związku z prowadzonym wobec niego postępowaniem karnym zakończonym wydaniem i wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. Sygn. akt Sr. 285/47, na mocy którego wymieniony został pozbawiony wolności w okresie od 18 listopada 1974 r. do dnia 31 maja 1947 r.	ustawowe, od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty
3.	Inne	
1.	Żądanie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.	

1.Ustalenie faktów			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	Ojciec wnioskodawców C. K. (1) urodził się w dniu (...) w miejscowości T.. Był synem W. i W., z domu W.. Ukończył 4 oddziały szkoły powszechnej. W momencie zatrzymania pracował w charakterze robotnika leśnego. C. K. (1) angażował się w działalność niepodległościową. W 1943 r. wstąpił do Armii	odpis skrócony aktu małżeństwa, urodzenia	18, 20, 22, 24, 25

Krajowej na terenie W.. W 1945 r. został aresztowany na okres 5 tygodni przez władze sowieckie za przynależność do Armii Krajowej. Po zwolnieniu dalej pracował w gospodarstwie ojca, aż do czasu kiedy w dniu 26 maja 1946 r. zostali przesiedleni jako repatrianci.

W dniu 15 września 1946 r. C. K. (1) został członkiem organizacji (...). Placówkę Zrzeszenia (...) na terenie gminy K. zorganizował N. R. ps. (...), żołnierz AK pochodzący z powiatu brasławskiego, który po wojnie zamieszkał w P.. Został on później, w listopadzie 1946 r., zabity przez funkcjonariuszy UB podczas próby aresztowania. Werbunku C. K. (1) dokonał W. B., ps. (...), który pełnił funkcję dowódcy drużyny. Ojciec wnioskodawców złożył przed nim przysięgę na wierność organizacji, przyjmując jednocześnie ps. (...).

C. K. (1) został zatrzymany w dniu 18 listopada 1946 r. przez funkcjonariuszy (...) w K., w związku z podejrzeniem o przynależność do nielegalnej organizacji (...). Na mocy postanowienia z dnia 20 listopada 1946 r. zastosowano względem niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego

aresztowania. W dniu 27 listopada 1946 r. wszczęto śledztwo w sprawie C. K. (1) oraz kilku innych osób, zaangażowanych w działalność organizacji. Dnia 7 grudnia 1946 r. wydano postanowienie o pociągnięciu ojca wnioskodawców do odpowiedzialności karnej. W dniu 8 grudnia 1946 r. śledztwo zamknięto, a następnie sporządzono akt oskarżenia C. K. (1), Z. J., S. P., L. S. oraz R. K. (2). C. K. (1) zarzucono, iż: „od połowy września 1946 r. do chwili aresztowania, tj. dnia 18 listopada 1946 r. należał do nielegalnej organizacji (...) w miejscowości P. gm. K. [K.] pow. K. używając ps. (...), a więc brał udział w związku mającym na celu obalenie demokratycznego ustroju Państwa Polskiego, przy czym jego działalność przejawiała się w tym, że brał udział w zebraniach konspiracyjnych”.

C. K. (1) w dniu 9 grudnia 1946 r. przetransportowano do więzienia w O.. Postanowieniem Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 13 stycznia 1947 r. zdecydowano o przekazaniu akt sprawy dotyczącej C. K. (1) oraz pozostałych podejrzanych do Wojskowej Prokuratury Rejonowej w Olsztynie celem uzupełnienia śledztwa.

Utrzymano również w mocy areszt tymczasowy zastosowany względem zatrzymanych członków WiN. W dniu 24 marca 1947 r. ponownie sporządzono akt oskarżenia, który został zatwierdzony dnia 27 marca 1947 r.

Wyrokiem byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r., sygn. akt Sr. 295/47, C. K. (1) uznano winnym tego, że: "od połowy września 1946 r. do 18 listopada 1946 r. w P. pow. K., wszedł w porozumienie z członkiem nielegalnej org W. (...)R. N. ps. (...), który organizował grupę leśną brał udział w zebraniu konspiracyjnym mającym na celu przemocą zmienić ustrój demokratycznego Państwa Polskiego tj. przestępstwa z art. 88 § 1 kk.W.P.". Skazano go za powyższe w zw. z art. 86 § 2 k.k. W.P. na karę 5 lat więzienia. Jednocześnie orzeczono o darowaniu oskarżonemu kary na podstawie ustawy o amnestii, wobec czego wydano nakaz zwolnienia i w dniu 31 maja 1947 r. C. K. (1) faktycznie opuścił areszt. Po zwolnieniu w dalszym ciągu pracował w charakterze robotnika leśnego - manipulanta.

Postanowieniem z dnia 05 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie stwierdził nieważność wyroku byłego

	Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. (Sr. 295/47) w części dotyczącej skazania C. K. (1). (k. 60)		
kopie dokumentów z akt postępowania karnego Sr.295/47	26 - 47, 51 - 56, 73		
kopia protokołu	48 - 50		
nota biograficzna	59		
postanowienie SO w Olsztynie z dnia 05.07.2017	60		
publikacja	61 - 69		
kopie dokumentów	70 - 72, 96 - 129		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.			

1.ocena DOWODÓW		
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	kopia protokołu	niekwestionowany dokument urzędowy

kopie dokumentów	niekwestionowane dokumenty urzędowe	
kopie dokumentów z akt postępowania karnego Sr.295/47	niekwestionowane dokumenty urzędowe	
nota biograficzna	dokument niekwestionowany	
odpis skrócony aktu małżeństwa, urodzenia	niekwestionowane dokumenty urzędowe	
postanowienie SO w Olsztynie z dnia 05.07.2017	niekwestionowany dokument urzędowy	
publikacja	dokument niekwestionowany	
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
	Art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.	Art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		

<p>C. K. (1) poniósł szkodę na skutek prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego zakończonego wydaniem i wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. w sprawie o sygn. akt: Sr. 295/47 w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zatem żądanie w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania uznać należy co do zasady za słuszne.</p>		
<p>Zadośćuczynienie</p>		
<p>2.</p>	<p>Kwota główna</p>	<p>Odsetki</p>
	<p>Art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	<p>Art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>
<p>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</p>		
<p>C. K. (1) doznał krzywdy na skutek prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego zakończonego wydaniem i wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. w sprawie o sygn. akt: Sr.295/47 w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zatem żądanie w części dotyczącej zasądzenia zadośćuczynienia uznać należy co do zasady za słuszne.</p>		
<p>Inne</p>		

3.		
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
	<p>Co do kwestii szkody i jej wysokości w orzecznictwie wskazuje się, że „odszkodowanie, o jakim mowa w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej obejmuje, stosownie do art. 361 § 2 k.c., rzeczywiste straty poniesione przez poszkodowanego (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans) – wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 września 2021 r. II AKa 219/21.</p> <p>Sąd miał również na uwadze stanowisko zaprezentowane w wyroku z dnia 16 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt: IV KK 75/20, w którym Sąd Najwyższy wskazał, iż: „Zasady słuszności i sprawiedliwości społecznej wyrażone w samej ustawie o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nakazują orzekanie odszkodowania w granicach tego co osoba represjonowana utraciła, a nie tego czego w wyniku represji nie zaoszczędziła. W konsekwencji taki sposób ustalenia wysokości odszkodowania, który</p>	<p>Kwotę odszkodowania i zadośćuczynienia zasądzono wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia wyroku. W orzecznictwie wskazuje się, że "Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie lub tymczasowe aresztowanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagana i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia wyroku" (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 października 2018 r., II AKa 193/18, Legalis).</p>

opiera się wyłącznie na kryterium oszczędności, jest niesprawiedliwy szczególnie w przypadkach takich jak sprawa niniejsza, w odniesieniu do osób represjonowanych za działanie na rzecz niepodległości Polski, u których wysokość dochodów jest niewielka, także wówczas, gdy trzeba przyjąć, że ich zdecydowana większość albo całość musiałaby być przeznaczana na bieżące potrzeby życiowe rodziny”.

Odnosząc się do skonkretyzowanych roszczeń odszkodowawczych sąd miał na uwadze, że dokładne określenie szkody jest nadzwyczaj trudne, zwłaszcza wobec bezspornego braku jakichkolwiek dokładnych danych dotyczących sytuacji materialnej C. K. (1). Niemniej, wskazany we wniosku sposób obliczenia utraconych zarobków nie może zostać uwzględniony i w konsekwencji żądana kwota nie została należycie udowodniona, choć bezspornym jest, że represjonowany przejściowo utracił źródło dochodów. Chybiony jest w ocenie sądu pogląd, że do określenia (waloryzacji) wysokości zarobków C. K. (1) przyjąć należy kryterium przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, które w czerwcu 2022 r. ustalone zostało na 6553,79 zł., co w przeliczeniu przez ilość dni aresztowania daje kwotę 41.944,14 zł.

W ocenie sądu C. K. (1), mając w chwili zatrzymania 20 lat, nie mając wykształcenia i będąc zatrudnionym w charakterze robotnika leśnego nie mógł ówczesnie otrzymywać wynagrodzenia stanowiącego dzisiaj równowartość przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw a w stanowiących

odniesienie obecnych realiach ekonomicznych mógłby realnie liczyć na wynagrodzenie zbliżone do minimalnego. Wymieniony zapewne pomagał również w prowadzeniu gospodarstwa rolnego o powierzchni 11 ha, jednak podkreślenia wymaga, że prowadzone ono było w istocie przez jego ojca i nie należało do represjonowanego. Gospodarstwo to zresztą na krótko przed aresztowaniem C. K. zostało w ogóle przydzielone jego rodzinie, po jej przesiedleniu. Odszkodowania nie należy również odnosić do statystycznej kwoty brutto, gdyż takiej represjonowany również ówczesnie nie otrzymywał i nie mógł przeznaczać na potrzeby własne i rodziny. Kwota przyznanego odszkodowania za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest zaś już wolna od opodatkowania. W ocenie sądu najbardziej właściwym kryterium określenia dochodów represjonowanego jest zatem najniższe wynagrodzenie netto, które w roku 2023 r. wynosi 2709 zł. W ocenie sądu przyjąć zatem należało za udowodnione i zasadne, że wskutek pozbawienia represjonowanego możliwości wykonywania pracy zarobkowej przez nieco ponad 6 miesięcy utracił kwotę, która po waloryzacji wynosi 18.000 zł. i w tej wysokości przyznać odszkodowanie.

W zakresie odszkodowania za zarekwirowane środki pieniężne wskazać należy, że bezspornie w wyniku przeszukania w dniu 18 listopada 1946 r. zakwestionowano represjonowanemu środki pieniężne w kwocie 1023 zł. (k. 26). Niemniej sposób waloryzacji tej kwoty zaprezentowany we wniosku, tj. poprzez odniesienie tejże kwoty do przeciętnego wynagrodzenia w

	<p>roku 1950 r. jest całkowicie błędny i nie można go zaakceptować. W tym zakresie przede wszystkim zauważyć należy, że publikowane dane dotyczące przeciętnego wynagrodzenia (dostępne od 1950 r.) odnoszą się do wartości pieniądza po wprowadzonej przez władze komunistyczne reformie walutowej z 1950 r., której istotą była (bardzo krzywdząca dla społeczeństwa) denominacja, według stosunku 100 do 3 dla cen, płac i pieniędzy w bankach, oraz 100 do 1 dla gotówki (Ustawa z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego, Dz.U. nr 50, poz. 459). Przyjmując zatem nawet najbardziej korzystny dla represjonowanego przelicznik, w chwili zatrzymania posiadał on pieniądze o równowartości 30 (późniejszych nowych) zł., czyli 5,44% przeciętnego wynagrodzenia z 1950 r. nie zaś jego niemal dwukrotności, jak przyjęto we wniosku. Odnosząc taki współczynnik do kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku 2022 r. (6346,15 zł.) kwota ta wynosiłaby 345,22 zł. i taką należało w ocenie sądu przyjąć za udowodnioną wartość szkody podlegającą zasądzeniu.</p>	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
	<p>Przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej nie przewiduje żadnych sprecyzowanych kryteriów określania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając te oceny praktyce orzeczniczej w konkretnych sprawach. Podobnie przepisy ustawy Kodeks cywilny dotyczące zadośćuczynienia, ograniczają się do wskazania,</p>	

że zasądzona suma ma być "odpowiednia" (art. 445 § 1 k.c.). Do kryteriów, które winny być uwzględnione zaliczyć należy niewątpliwie: czasokres pozbawienia wolności i warunki jego odbywania, ewentualny rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń ciała w trakcie pozbawienia wolności, wiek poszkodowanego, stopień, rodzaj i czas trwania jego cierpień fizycznych i psychicznych, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa, utrata dobrego imienia, infamia środowiskowa (min. wyroki SN: z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/02; z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07). Zadośćuczynienie ma na celu kompensatę nie tylko cierpień fizycznych, ale także niekorzystnych następstw zdarzenia w sferze psychiki poszkodowanego (wyrok SN z dnia 8 czerwca 2011 r., I PK 275/10).

Określając wysokość zadośćuczynienia trzeba mieć na względzie, że ma ono charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej, nie zaś jedynie wartość symboliczną. Przy ustalaniu zadośćuczynienia koniecznym jest jednak określenie jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym realiom społeczno-ekonomicznym. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zadośćuczynienie - w myśl art. 445 § 1 k.c. - nie może być traktowane jako źródło nieuzasadnionego wzbogacenia, ani swoiście pojmowane wynagrodzenie za prowadzenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, nie taka jest bowiem jego funkcja. W całej rozciągłości

podzielić należy zapatrywanie, że "Odpowiednie" zadośćuczynienie w konkretnej sprawie to taka kwota, która ma charakter kompensacyjny (a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną) i w sposób odnoszący się bezpośrednio do ocenianego przypadku osoby domagającej się zadośćuczynienia, odzwierciedla rozmiar doznanej przez nią krzywdy, na którą składają się jej fizyczne i psychiczne cierpienia. Zadośćuczynienie nie może mieć ani charakteru symbolicznego, ani nie może być nadmierne, bowiem jego wysokość nie powinno służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu internowanego (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 czerwca 2020 r., V KK 183/20).

Zakwestionować należy sposób wyliczenia zadośćuczynienia jako iloczynu liczby dni izolacji i określonej sumy "za dzień", stanowiącej wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia na dzień składania wniosku (6553,79 zł.). Skoro odpowiednia kwota zadośćuczynienia ma rekompensować krzywdę, jaka została bezprawnie wyrządzona konkretnej osobie to nie budzi wątpliwości, że stopień natężenia cierpienia, bólu, lęku, obawy, dyskomfortu, jakich doznaje ta osoba nie jest stały, lecz zmienia się w czasie pod wpływem czynników zewnętrznych i wewnętrznych. Zastosowanie metody taryfikacyjnej opiera się na błędnym, sprzecznym z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej z w zw. z art. 445 § 2 k.c. i art. 448 k.c. uznaniu, że szkoda niematerialna doznawana przez osobę poszkodowaną jest każdego dnia pozbawionego wolności taka sama. Kwota

żądanego zadośćuczynienia jest nadto w sposób nadzwyczaj wyraźny wygórowana i nie znajduje żadnego oparcia w realiach sprawy, ani też zaprezentowanych we wniosku poglądach orzecznich.

Określając wysokość zadośćuczynienia sąd miał na uwadze negatywne doznania podejrzanego związane z zatrzymaniem, lękiem, niepewnością co się z nim dalej stanie, jakie będą dalsze losy jego najbliższych, kiedy represjonowany stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa zagrożonego karą śmierci. Miał na uwadze okres izolacji w ramach stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania i konieczność znoszenia rygorów wiązanych z pozbawieniem wolności. Warunki odbywania tymczasowego aresztowania, jak i stosowane metody śledcze, jakkolwiek nie wynikają konkretnie z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy, uznać należy na pewno za bardzo dolegliwe dla osadzonego, gdyż takie były ówczesne realia (przepełnione cele, bardzo złe warunki sanitarne). Brak jest jednak dowodów, że represjonowany był torturowany, czy poddany szczególnym szykanom.

Mieć należy również na uwadze, że z uwagi na zastosowanie amnestii C. K. (1) nie odbywał orzeczonej względem niego kary i został niezwłocznie po wydaniu wyroku zwolniony, jednak pozostawał w zainteresowaniu organów bezpieczeństwa a nawet zmuszony został do współpracy agenturalnej, co wynika z uzyskanych materiałów. Ich analiza nie prowadzi jednak zdaniem sądu do przyjęcia, że C. K. (1) dopuścił

się zachowań stanowiących w istocie zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, albowiem zachowały się zasadniczo jedynie materiały rejestracyjne, nie dowodzące dostatecznie podjęcia rzeczywistej współpracy, zwłaszcza, że nie budzi wątpliwości fakt zmuszania do niej represjonowanego szantażem i groźbami.

Mając wskazane okoliczności na uwadze sąd uznał zasadność wniosku w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia do kwoty 100.000 zł.

Zdaniem sądu, przyznane zadośćuczynienie jest odpowiednie i należyte rekompensuje krzywdę doznaną przez C. K. (1) na skutek prowadzonego postępowania karnego zakończonego wydaniem i wykonaniem wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 30 maja 1947 r. w sprawie o sygn. akt: Sr. 295/47 w związku z prowadzeniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Skoro zaś wnioskodawcy są jedynymi uprawnionymi do występowania w imieniu zmarłego C. K. (1), każdy z nich ma prawo do 1/4 całości należnej mu kwoty tytułem zadośćuczynienia, podobnie jak i odszkodowania.

W zakresie przewyższającym zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie wnioski podlegają oddaleniu jako niezasadne i nie znajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Inne

3.		
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Na mocy art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 554 § 4 kpk i § 11 ust. 6 i 15 ust. 3 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U., poz. 1800 ze zmian.), Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz każdego z wnioskodawców kwotę 720 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w związku ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, tj. wysokości trzykrotnej stawki minimalnej, gdyż z uwagi na tożsamość okoliczności dotyczących każdego z wnioskodawców zastosowanie sześciokrotności stawki nie jest zasadne.</p>	

1.Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>W myśl art. 13 ustawy z 23.2.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego Sąd stwierdził, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.</p>

1.PODPIS

